

giver. Det kan være et meget godt Princip, og det vilde jeg have fundet overordentlig rigtigt, hvis Lægekorpsset ikke havde været Part i Sagen. Hvis der havde foreligget en hel Række Planer her, som Lægekorpsset skulde bedømme, og Lægekorpsset saa havde sagt, at det ansaa den og den Plan for den eneste fornuftige, vilde jeg have sagt: Selv om jeg personlig finder, at en anden Plan kunde være bedre paa enkelte Punkter, bøjer jeg mig for de Folk, som skal benytte Hospitalet, jeg bøjer mig for dem, som er Dommere, og som er de sagkyndige paa dette Omraade. Men da Lægekorpsset og Ingeniørkorpsset har deltaget i Konkurrencen, synes jeg, som jeg begyndte med at udtale, at man ikke kan sige, at man skal foretrække den og den Plan, fordi det er Lægekorpssets Plan. Derved gør man i Virkeligheden stor Uret imod de andre. Derved holder man i Virkeligheden de andre fuldstændig for Nar. Saa kunde man have ladet være med at indbyde Arkitekt Ingemann til at deltage i denne Konkurrence, saa kunde man lige saa godt paa Forhaand have sagt til ham: Du maa gerne konkurrere, men den Plan, du kommer med, vil vi overhovedet ikke have, for den, som Lægekorpsset laver og synes er den bedste, tager vi, thi det er det, der skal arbejde med Planen. Jeg synes ikke, man kan bære sig saadan ad. Naar der, om jeg saa maa sige, har været bunden Konkurrence mellem en Del Arkitekter, Læger og Ingeniører, staar Udvalget, staar Rigsdagen, staar Ministeren fuldkommen frit, de kan foretrække den Plan, de synes er den bedste, og saa har det ikke noget at sige, at den ene Plan er Lægekorpssets Plan, for Lægekorpsset staar her ikke som den dømmende, men som den konkurrerende Part.

Ordføreren (Martin Olsen): Kun en ganske kort Bemærkning vedrørende de Udtalelser, den ærede Mindretalsordfører (Rørdam) fremsatte. Det ærede Medlem sagde nu igen, at der er for faa Afdelinger, og det kunde indrettes saaledes, at der blev Afdelinger nok. Jeg gør opmærksom paa, at det ærede Medlems Arkitekt, Hr. Ingemann, har sidst foreslaaet at stryge de 40 Senge af Epidemiafdelingen, saaledes at der bliver 40 tilbage. Hvorledes det ærede Medlem har tænkt sig, at nogen Læge vil være i Stand til at faa tilstrækkelige Afdelinger ud af 40 Senge, ved jeg ikke; det er ikke muligt. Naa, dette er uvæsentligt, kan man sige, og er det for

saa vidt ogsaa, idet det hører med til Betragtningerne over de forskellige Planer.

Ulige vigtigere var det Spørgsmaal, det ærede Medlem berørte om Stillingen med Hensyn til Planerne. Herom vil jeg sige: Skal vi ikke alle være enige om, at dette Ting ikke bør foretage en Afstemning om Planerne, selv om der skulde fremkomme en Mulighed derfor. Det ærede Medlem fra Saksjøbing (Rørdam) sagde, at Udvalget har savnet Sagkundskab — læg vel Mærke til det —, Udvalget har savnet Sagkundskab til at dømme derom. Ja, det kan være skralt nok med Sagkundskaben, det skal jeg bekende; men naar Udvalget ikke har kunnet danne sig et Skøn over Planerne, hvordan i al Verden skulde saa 114 Medlemmer af dette Ting kunne danne sig en Mening om Enkelthederne i Planerne og tage Standpunkt dertil? Jeg synes, det vilde være ganske urimeligt at fremkalde en Afstemning om disse Planer, og jeg vil foreslaa: Lad os vedtage Lovforslaget, som det foreligger, med de Ændringsforslag, der er stillede. Lad det saa bero ved de Udtalelser, der er faldet om de forskellige Planer, og lad Sagen gaa til Landstinget. Og lad saa dette Ting stille sig paa lignende Maade eller paa en anden Maade, det er i og for sig ligegyldigt, men lad da Ministeriet paa eget Ansvar vælge mellem de Planer, som der viser sig Mulighed for at gennemføre, saa at vi kan faa en Afgørelse; ellers ender det jo med, at Sagen drukner, og det var det, der nødigst af alt skulde ske. Jeg henstiller til den højtærede Minister, om han ikke kan tiltræde den Opfattelse, at Ministeriet endelig, hvis der fremkommer afvigende Opfattelser og Udtalelser i Folketinget og Landstinget, selv tager sin Stilling og vælger Planen, saa at vi faar Sagen afgjort; ellers skal vi jo have den for igen, og saa kommer vi vanskeligt ud af den.

Forsvarsministeren (P. Munch): Det ærede Medlem fra Saksjøbing (Rørdam) sagde, at det maaske kunde være rigtigt at foretage en Afstemning her i Tinget. Ja, det vil Tinget naturligvis kunne gøre, men naar for Udvalgets Vedkommende ikke nogen af Parterne har foreslaaet det, antager jeg, at det i nogen Grad er Udtryk for, at man ved at foreslaa noget saadant vilde stille Tingets Medlemmer ret vanskeligt overfor de modstridende Planer, som det ikke er let at tage Stilling til, navnlig for dem, der ikke har været Medlemmer af Udvalget. Hvis en